

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 550/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť V. N., M. N., M. S. a E. O. zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Krivským, Advokátska kancelária, Sasinkova 24, Skalica, vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 10 C 56/2012-636 z 3. apríla 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 278/2013-684 z 5. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. N., M. N., M. S. a E. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2014 doručená sťažnosť V. N., M. N., M. S. a E. O. (spolu ďalej len „sťažovatelia“) zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Krivským, Advokátska kancelária, Sasinkova 24, Skalica, vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ústavy rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 56/2012-636 z 3. apríla 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 278/2013-684 z 5. júna 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia (resp. ich právny predchodcovia) ako navrhovatelia sa návrhom podaným okresnému súdu domáhali proti Tatracheme, výrobné družstvo Trnava (ďalej len „odporca“), určenia, že do dedičstva po nebohom L. N. patrí podiel 15/40 a do dedičstva po nebohom L. N. podiel 15/40 nehnuteľností (pozemkov v k. ú. Š.).

Okresný súd svojím rozsudkom návrh sťažovateľov zamietol a krajský súd odvolaním sťažovateľov napadnutý rozsudok okresného súdu svojím rozsudkom potvrdil.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, ktorých skutkové a právne závery považujú za arbitrárne. Sťažovatelia v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie namietajú, že okresný súd a krajský súd nesprávne posúdili nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet sporu odporcom z titulu vydržania, a opomenutie právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v jeho rozhodnutí o dovolaní sťažovateľov proti skoršiemu rozhodnutiu krajského súdu v predmetnej veci a ďalej uvádzajú:

«Skutkové zistenia spočívajú v tom, že pôvodná vlastníčka parc. č... les vo výmere 140489 m² zapísaná vo vložke... k. ú. Š. A. N. r. T. zomrela... a dedičstvo po nej bolo riadne prejednané býv. Štátnym notárstvom v Senici pod č. D 991/62. Nehnuteľnosť parc. č... zdedil pôvodný žalobca L. N. Keďže dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa bol L. N. od 6. 9. 1962 spoluvlastníkom parc. č... k. ú. Š. v podiele 30/40.

Je teda zrejmé že v čase, keď Obvodný úrad MNV Š. vydal rozhodnutie 206/70 o vyvlastnení časti parc. č... už nebola A. N. r. T. /naviac v rozhodnutí je aj zlé priezvisko N. a úplné zlé rodné meno F./ vlastníčkou, pretože bola už 8 rokov po smrti. Nemohla mať preto nijaké práva ani povinnosti. Vlastníkom podielu 30/40 bol na základe dedičského

rozhodnutia D 991/62 L. N., s ktorým nikto nejednal a ktorý o vyvlastňovacom konaní vôbec nevedel. Dokonca ani toto rozhodnutie ho ako vlastníka resp. účastníka konania neuvádza.

Vyvlastňovacie rozhodnutie bolo vydané v rozpore so zákonom. Poukazujeme aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke pod č. 5 z r. 2001. Jedná sa o Uznesenie 1 Cdo 73/99 z 12. 4. 2000. Tu sa konštatuje: „navrhovateľ, ktorý sporné nehnuteľnosti nadobudol dedením nebol účastníkom vyvlastňovacieho konania. Vyvlastňovacie rozhodnutie tak voči nemu nie je účinné“. Nikto zo žalobcov, či už pôvodných alebo súčasných nezavinil to, že vlastník nebol účastníkom vyvlastňovacieho konania. Orgán, ktorý rozhodol o vyvlastnení, aj žalovaný, mali možnosti na zistenie okruhu vlastníkov. V tom období boli dedičské rozhodnutia zasielané na národné výbory, MNV ako aj žalovaný mali možnosť zistiť dediča.

Z tohto vyplýva, že dobromyseľnosť žalovaného je vylúčená už vzhľadom k tomu, že žalovaný v žiadosti o vyvlastnenie uviedol, že vlastníci parc. č... sú na neznámom mieste alebo nežijú. Musel vedieť, že toho, kto nežije nemožno vyvlastniť. Zopakujem právny názor Najvyššieho súdu na str. 13 uznesenia, posledný odsek: „... pri posudzovaní dobromyseľnosti treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej /normálnej opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať/ nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Ospravedlniteľný je ten omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti.“ Je zrejmé, že mýliaci sa žalovaný s obvyklou mierou opatrnosti nepostupoval, keď navrhol vyvlastniť osoby, o ktorých vedel, že nežijú. Musel si byť vedomý, že postupuje protiprávne.

Okrem toho máme za to, že sporné pozemky nie sú predmetom spôsobilým na vydržanie. Tu poukazujem na právny názor Najvyššieho súdu, ktorý /ako inak/ napadnuté rozsudky ani zrušujúce uznesenie Kraj. súdu Trnava nerešpektovali a nijako sa s ním nevyporiadali. Tento právny názor je uvedený na str. 12 odseky 2 a 3 uznesenia: „... inštitút vydržania bol znovuzavedený do nášho pr. poriadku až novelou vykonanou zákonom 131/1982 Zb. od 1. 4. 1983. Bol však obmedzený jednak rozsah subjektov, ktorí mohli vydržať a jednak rozsah predmetov vydržania. Hlavne nebolo možné vydržať vlastníctvo k pozemkom. Tieto obmedzené rozsahy subjektov aj predmetov boli odstránené až novelou č. 509/1991 Zb. účinnou 1. 1. 1992. Čas sa mohol započítať aj pred účinnosťou novely,

avšak to sa týkalo iba pozemkov, ktoré boli predmetom spôsobilým na vydržanie aj pred 1. 1. 1992. “ Máme za to, že sporné pozemky neboli pred 1. 1. 1992 predmetom spôsobilým na vydržanie. ...»

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti takto rozhodol:

„Rozsudkom Okresného súdu Senica 10 C 56/2012 zo dňa 3. 4. 2013 a rozsudkom Krajského súdu Trnava 9 Co 278/2013 zo dňa 5. 6. 2014 bolo porušené právo sťažovateľov... na súdnu ochranu zakotvené v čl. 4 6 Ústavy SR a právo vlastníť majetok zakotvené v čl. 20 Ústavy SR.

Rozsudok Krajského súdu Trnava 9 Co 278/2013 zo dňa 5. 6. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd Trnava povinný vyplatiť na účet ich právneho zástupcu JUDr. Dušana Krivského do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovatelia v petite svojej sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy rozsudkom okresného súdu (ktorým bol zamietnutý ich návrh na určenie nehnuteľností do dedičstva) a rozsudkom krajského súdu (ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok okresného súdu).

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania jeho preskúmanie patrilo do právomoci krajského

súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľov nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľov a náležite odôvodnil svoje závery, keď uviedol:

„Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvého stupňa pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré zistil z vykonaného dokazovania – prednesov účastníkov, listinných dôkazov. Žiadne skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo, neopomenul, a vec je i správne právne posúdená.

V preskúmvanej veci sa súd prvého stupňa predovšetkým musel vysporiadať s otázkou naliehavého právneho záujmu na tomto návrhu. Navrhovatelia nesporne majú záujem na určovacej žalobe, teda naliehavý právny záujem na strane navrhovateľov existuje, keďže odporca je zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľnosti, ku ktorej sa domáhajú, že patrí do dedičstva po ich právnych predchodcoch.

Podľa zisteného skutkového stavu odporca sa začal k predmetným nehnuteľnostiam správať ako vlastník po rozhodnutí Obvodného úradu MNV Š. zo dňa 02. 07. 1970 o vyvlastnení týchto nehnuteľností. Skutočnosť, že toto rozhodnutie nebolo doručené

vtedajšiemu vlastníkovi – pôvodnému navrhovateľovi v 1. rade – spôsobila, že rozhodnutie nie je právoplatné. Všeobecný súd je oprávnený skúmať, či správny akt je správnym aktom, či nejde o akt ničotný, či nadobudol právoplatnosť a či je vykonateľný. V roku 1970 bol vlastníkom tejto nehnuteľnosti pôvodný navrhovateľ v 1. rade L. N. ako dedič po pôvodnej vlastníčke – matke pôvodných navrhovateľov A. N. Keďže L. N. nebol účastníkom vyvlastňovacieho konania, predmetné vyvlastňovacie rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť. Pôvodný navrhovateľ v 1. rade ako vlastník nemohol stratiť vlastníctvo k veci na základe rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého nebol účastníkom.

Po vyznačení právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení odporca sa chopil držby predmetnej nehnuteľnosti – časti parc. č..., žiadal o vydanie stavebného rozhodnutia, po výstavbe prevádzkových budov na tejto časti pozemku požiadal o kolaudačné rozhodnutie, ktoré mu bolo vydané. Od tohto času užíval predmetnú nehnuteľnosť, riadne platil dane, riadne platil všetky poplatky a správal sa k tejto nehnuteľnosti ako vlastník.

V súdnej veci ide o určenie vlastníckeho práva, kde súd musí prihliadať na vydržanie predmetu konania, nemôže prihliadať iba na vyššie uvedené okolnosti. Je pravdou, že vlastníctvo dediča L. N. k predmetnej parcele bolo zachované, avšak vzhľadom na skutočnosť, že si neuplatnil reštitučný nárok podľa príslušných ustanovení zákona, súd sa musel vysporiadať s otázkou vydržania, či teda došlo k vydržaniu alebo nedošlo k vydržaniu na strane odporcu. Len táto otázka je podstatná pri riešení tohto konkrétneho sporu.

Po právnej stránke treba posúdiť otázku vydržania podľa z. č. 40 /1964 Zb. v znení platnom od 01. 01.1992.

Pre vydržanie ako osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona je potrebné splniť predpoklady: musí ísť o spôsobilý predmet vydržania, držba musí byť oprávnená a musí byť nepretržitá počas celej zákonom stanovenej doby.

V preskúvanom prípade ide o spôsobilý predmet vydržania, keď predmetom vydržania bola časť pozemku ako nehnuteľnosti.

Oprávnenosť držby a skutočnosť, že odporca bol oprávneným držiteľom, bola jednoznačne v priebehu konania na súde prvého stupňa preukázaná. Žiadnymi dôkazmi nebola vyvrátená skutočnosť, že odporca sa od roku 1970 správal ako vlastníka Nemal vedomostný o tom, že vyvlastňovacie rozhodnutie nie je právoplatné, prípadnú

neprávoplatnosť nespôsobil. Odporca sa mohol dozvedieť o tom, že navrhovateľ, resp. jeho právni predchodcovia, sa cítia vlastníkami a uplatňujú si vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti až z listu pôvodného navrhovateľa v 1. rade zo dňa 18. 10. 1992. Navrhovatelia, resp. ich právni predchodcovia sa do tohto času o pozemky nezaujímal, neplatili príslušné dane a iné poplatky, čo bolo jednoznačne v konaní preukázané. Odporca teda nemohol vedieť, že pôvodný navrhovateľ v 1. rade L. N., resp. aj pôvodný navrhovateľ v 2. rade L. N., ako aj právni nástupcovia sa cítia byť vlastníkami predmetný časti pozemku parc. č...

Ďalším predpokladom pre splnenie podmienok vydržania je skutočnosť, že držba musí byť nepretržitá počas celej zákonom ustanovenej doby. Odporca vstúpil do držby sporného pozemku dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení nehnuteľnosti – dňom 02. 09. 1970. Vydržacia doba pre vydržanie vlastníctva k nehnuteľnosti je 10 rokov.

Podľa ustanovenia § 134 ods. 1 z. č. 40/1964 Zb. oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ako ide o hnutel'nosť a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Keďže odporca mal v držbe predmetný pozemok od septembra 1970 vydržacia doba by bola uplynula už v septembri 1980. V čase, keď pôvodný navrhovateľ v 1. rade L. N. uplatňoval svoj nárok voči odporcovi, teda keď doručil list zo dňa 18. 10. 1992, vydržacia lehota uplynula, odporca mal v držbe ne hnutel'nosť 22 rokov..

Presvedčenie odporcu ako nadobúdateľa spornej nehnuteľnosti o tom, že mu vlastnícke právo prináleží, že nejedná protiprávne, je podložené okolnosťami svedčiacimi o poctivosti nadobudnutia a o jeho dobromyseľnosti. Odporca od vyznačenia právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení riadne predmetnú časť pozemku parc. č... v k. ú. Š. užíval, riadne platil dane a poplatky, správal sa k nemu ako vlastník. Požiadal o vyňatie poľnohospodárskej pôdy z poľnohospodárskeho pôdneho fondu, Tesnej pôdy z lesného fondu, jeho žiadostiam bolo vyhovené, zaplatil príslušné náhrady. Žiadny z konajúcich orgánov nespochybnil právo odporcu s týmito nehnuteľnosťami nakladať.

S poukazom na tieto okolnosti je potrebné uzatvoriť, že odporca predmetné nehnuteľnosť nadobudol vydržaním.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.). ...“

Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľmi označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy rozsudkom krajského súdu, odmietol ich sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 20 ústavy ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú

porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy, je len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (rovnako III. ÚS 316/2011).

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa pri aplikácii hmotnoprávnych ustanovení nedopustil protiústavnosti a jeho rozsudok je založený na ústavne konformnom výklade príslušných právnych predpisov. Ústavný súd preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľov uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2014